

ἄλλοτινός ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἡπ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς Σῦρ. ἁ. ἄλλοτ'νός Τήν. ἄλλοτεσινός Κρήτ. κ. ἁ. — *Λεξ.* Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἄλλοτισ'νός Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Σωζόπ. Φιλιπούπ.) ἄλλοτισ'νός Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἁ.) ἄλλοτετισ'νός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄλλοτε, παρ' ὃ καὶ ἄλλοτες, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ινός*.

1) Ὁ εἰς ἄλλην ἐποχὴν, εἰς ἄλλους παλαιούς χρόνους ἀνήκων, παλαιός Ἄνδρ. Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Σωζόπ. Φιλιπούπ.) Ἡπ. Κρήτ. Κύθν. Πόντ. (Κερασ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἁ. — *Λεξ.* Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ.: *Μιλῆς σὺν ἄλλοτινός Σῦρ. Ἄλλοτ'νὸ πρᾶμα ἐστὶ (πολὺν παλαιὸν) Τήν. Γιρὸς γέροντας, ἄλλοτισ'νὸ παλαιονόκκαλον! Αἰτωλ. Τ' ἄλλοτισ'νὸ τοῦ γιρονόμ', ἤθιλι νὰ παντριφτῇ! (ὁ γιρονόμος ἀξίως κτλ.) αὐτόθ. Βγῆκε τὴν αὐτὴν ὁ ἄλλοτεσινός νὰ μᾶς ὁρμηνένη! (περιφρονητικῶς) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ροῦχα ἄλλοτεσινὰ δὲ φορεῖσθαι αὐτόθ. || Φρ. Ἔτσι ποῦ τὸ εἶπε καὶ ὁ παλαιός. Τῆς φρ. γίνεται χρῆσις ἐπὶ τῶν γυναικ. καὶ τῶν παροίμ. Κρήτ. Μὴ μοιάσωμεν εἰς ἄλλοτινὸν (μὴ ὁμοιάσωμεν πρὸς ἐκεῖνον, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγει ἡ παροιμία) αὐτόθ. Συνών. παλαιός, πρῶ-*τινός*. β) Παλαιὸν ἰδεῶν ἀνθρώπος, ἰδιότροπος Ἡπ. Τήν. γ) Παράδοξος Κῶς: Ἄλλοτινός λόγος. Συνών. ἄλλόκοτος 1, ἄλλόφυλος 2 δ, παράξενος, περι-*εργος*. 2) Ἀρχαϊκός, ἀπονήρευτος, ἄκακος Ἡπ. 3) Ἀχρηστος Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ.)*

ἄλλότρια ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἄλλοτρα Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄλλότριος.

Ἀθλίως, ἐλεεινῶς: Γελᾷ μαῦρα καὶ ἄλλοτρα.

ἄλλότριος ἐπίθ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν. κ. ἁ.) ἄλλότ-*τριος* Χίος (Πυργ.) ἄλλόθριος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἄλλοτρος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἁ.) ἄλλοστρο Καππ. (Ἀνακ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄλλότριος.

1) Ὁ ἐξ ἄλλης χώρας καταγόμενος, ξένος (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἡ λ. μᾶλλον ὡς οὐς.) Καππ. (Ἀνακ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἁ.): Φρ. Ξένος καὶ ἄλλότριος Πελοπν. || Ἄσμ.

Τοῦ Κωνσταντίνου τὸ παιδί, τὸ μικρὸ Κωνσταντίνος, πῆγεν ἠδρεν τὴ μάνα του μὲ τ' ἄλλοστρο καὶ πίνει

Ἀνακ. Συνών. ἄλλοκοσμίτης, ἔξωμερίτης, ξενομε-*ρίτης*, ξένος, ξενοχωρίτης. Πβ. ἄλλοχωριανός.

β) Ὁ ἐν ξένη γῇ εὐρισκόμενος, ὁ ἀποδημήσας Ἡπ. κ. ἁ.: Ἄσμ.

Ξενιτεμένο μου πονεῖ καὶ ἄλλότριο μου γεράκι, ἡ ξενιτεὰ σὲ χαίρεται καὶ ἐγὼ πίνω φαρμάκι

Ἡπ. Συνών. ξενιτεμένος (ἰδ. ξενιτεύω). 2) Ἀθλίως, ἐλεεινός, δυστυχής Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἁ.): Ἄλλοτρος ἀνθρώπος Καλάβρυτ. Ἐχω ἓνα ἄλλοτρο βόιδι, κοντεύει νὰ μοῦ ψοφήσῃ αὐτόθ. Τὸνε ταῖζοντε ἐν ἄλλόθριο ψωμί, μαῦρο καὶ σφιχτό, καὶ προσφάγια ἄλλόθρια, μαῦρα καὶ μαγαρισμένα (ἐκ παραδ.) Ἀρκαδ. Συνών. ἄλλοτρούλλης. 3) Ὁ ἡλλοιωμένος τὴν μορφὴν, παραμορφωμένος Ἡπ. Συνών. ἄλλα-*ξοπρόσωπος*, ἄλλοσοῦσος, ἄλλότριος, ἁλ-*λαγμένος* (ἰδ. ἁλλάζω). β) Ὁ βεβλαμμένος σωμα-*τικῶς* καὶ διανοητικῶς, ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν νεράιδων ἀνταλλασσομένου ἰδίου παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐλαττώματα σωματικὰ καὶ διανοητικά,

πρὸς τὸ ὑγιὲς τῆς γυναικὸς Κεφαλλ. Πβ. ἄλλαξίμι, ἄλλαχτός Β 2, ἄλλοῖνός. γ) Ζωηρός, ἀτακτος, ἐπὶ παιδίου ἐνεκα διανοητικῆς ἀνωμαλίας προερχομένης ἐξ ἐπηρείας τῶν πονηρῶν πνευμάτων Κεφαλλ.

ἄλλοτρούλλης ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄλλότριος καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. - *ούλλης*.

Ἀθλίως, ἐλεεινός: Τί μοῦ ἔκανες, ἔ ἄλλοτρούλλα! Συνών. ἄλλότριος 2.

ἄλλοῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἄλ-*λοῦ* Ἰκαρ. Χίος (Πυργ.) ἄλλιοῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χηλ. κ. ἁ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄλλοῦ.

Εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον, ἄλλαχού, ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως εἰς τόπον ἢ ἀπὸ τόπου ἐνθ' ἄν.: Ἄλλοῦ τρώγει καὶ ἄλλοῦ κοιμάται. Ἄλλοῦ μένει καὶ ὄχι 'ς τὸ σπῖτι του. Ἄλλοῦ τὸν εἶδα. Ἄλλοῦ βλέπω - *πηγαίνω* κττ. Κοίταξε - *τραῦ* κατ' ἄλλοῦ κοιν. Ἀγαπᾷ ἄλλοῦ (ἦτοι εἰς ἄλλο σπῖτι ἄλλον ἢ ἄλλην) πολλὰ. Ἄλλοῦ 'ν' καὶ 'δῶθι (ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Α. Ρου-*μελ.* (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ἐκεῖ 'κ' ἐπῆγα, ἄλλοῦ ἐπῆγα Τραπ. Χαλδ. Ἐμᾶτι, ἄλλοῦ χέρ', ἄλλοῦ πονδάρ' (κοιμάται ἀνέτως ἐξηπλωμένος) Θράκ. (Αἰν.) || Φρ. Ἄλλοῦ μπαλώσου! (φρόντισε νὰ τύχῃς βοηθείας παρ' ἄλλων). Ἄλλοῦ νὰ τὰ λές αὐτά! ἢ μόνον ἄλλοῦ αὐτά! ἢ ἄλλοῦ! (ἦτοι ἄλλον προσπάθησε νὰ γελάσῃς, ἐγὼ δὲν ἀπατῶμαι) σύνθη. || Παροιμ.

Ἄλλοῦ τὰ κακκαρίσματα καὶ ἄλλοῦ γεννοῦν οἱ κόττες

(πλανᾶται ὁ ἐξ εἰκοτολογιῶν κρίνων, διότι τὰ φαινόμενα δὲν εἶναι πολλάκις σύμφωνα πρὸς τὰ πράγματα).

Ἄλλοῦ τ' ὄνειρο καὶ ἄλλοῦ τὸ θᾶμα

(ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν συμβαινόντων) πολλὰ.

Ἄλλοῦ ἀστράφτει καὶ ἄλλοῦ βροντᾷ

(ἐπὶ ἐπακολουθήματος πράξεώς τινος ἐπερχομένου μετὰ πάροδον χρόνου καὶ εἰς ἄλλον τόπον) Κεφαλλ.

Ἄλλοῦ ὁ γάμος καὶ ἄλλοῦ τὰ τούμπανα

(ἐπὶ τοῦ κατὰ σύμπτωσιν ὠφελουμένου ἐξ ἐπιχειρήσεως ἄλλου τινός, ἐνθ' οὗτος οὐδὲν ἐπορίσθη κέρδος ἐκ ταύτης) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ὁ νῆλιος τῆς Ἀνατολῆς πάει νὰ βασιλέψῃ,

ἐδῶ ἀφίνει σκοτεινὰ καὶ ἄλλοῦ πάει νὰ φέξῃ

Χηλ. Συνών. ἄλλαχού, *ἄλλῃ. Πβ. ἄλλοῦθε.

ἄλλοῦθε ἐπίρρ. Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Κόρινθ. Λακων. Λάστ. Μαζαίικ. Οἶν. Τριφυλ. κ. ἁ.) ἄλλοῦθι Ἡπ. Θεσσ. Κορσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἁ. ἄλλοῦθιν Θεσσ. ἄλλοῦθεν Πελοπν. (Κορινθ.) ἄλλοῦθεν Πελοπν. Κα-*λάβρυτ.*)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄλλοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *θε*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ παντοῦθε κατὰ τὸ ἐκεῖθε, ποῦθε κττ. Οἱ τύπ. ἄλλοῦθεν καὶ ἄλλοῦ-*θεν* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄλλοῦθεν, ὅθεν καὶ τὸ ἄλλοῦθιν.

1) Εἰς ἄλλον τόπον, ἄλλαχού ἐνθ' ἄν.: Πηγαίνω ἄλλοῦθε πολλὰ. Ἐφ' γι' ἀπ' ἄλλοῦθι Αἰτωλ. || Φρ. Ἀλλοῦθιν τοῦν ἄλλοῦθι (ἄνω κάτω) Θεσσ. 2) Ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἄλλο-*θεν* Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.): Ἀλλοῦθεν ἦρθε Κορινθ. Δὲν ἔχεις ἄλλοῦθεν νὰ περάσῃς (δὲν δύνασαι νὰ διέλθῃς ἄλλοθεν) Καλάβρυτ.

Πβ. ἄλλαχού, *ἄλλῃ, ἄλλοῦ.

